

ERIN A. CRAIG



MICI



FAVORURI



The title 'MICI FAVORURI' is rendered in a large, black, serif font. The letters are stylized with small, teardrop-shaped drips hanging from the bottom of several characters. The word 'MICI' is positioned above 'FAVORURI'. Four bees are illustrated in flight around the text: one above the 'I' in 'MICI', one above the 'I' in 'FAVORURI', one to the left of the 'A' in 'FAVORURI', and one below the 'R' in 'FAVORURI'.

Traducere din limba engleză de  
LOREDANA VOICILĂ

**CORINTEENS**



1.



FUMUL MIROSEA DULCE ȘI ÎNTUNECAT A ACE DE PIN ARSE. SE strecura din stupul pe care îl aveam dinaintea ochilor și se revărsa peste câmpuri, purtat de o adiere blândă. Tata a apăsât pe burduf ca să elibereze încă un norișor, îndreptându-l cu grijă spre construcția înaltă din lemn de la intrare. A dat încet din cap, numărând în gând secunde. Într-un final, și-a plecat fruntea.

Chiar dacă aveam mâinile acoperite în întregime, mi-au tremurat atunci când le-am apropiat de stup. Până atunci, nu mi se mai permisesse niciodată să ajut la îndepărtarea ramelor și voiam să mă asigur că totul merge exact așa cum își dorește tata. Am ridicat capacul greu cu un oftat înăbușit și apoi l-am lăsat într-o parte, pe iarbă, atentă să feresc cele trei albine somnoroase care se târau pe deasupra lui.

După ce a afumat bine stupul, tata s-a dat la o parte, lăsându-mi mie calea deschisă.

— Scoate una dintre ramele de deasupra și apoi o vom cerceta împreună!

Vocea îi suna înăbușit de sub plasa groasă care îi acoperea fața și, deși nu puteam să-i disting decât conturul profilului, părea mulțumit. Mândru, chiar. M-am rugat să nu îl dezamăgesc.

De obicei, eram la bucătărie cu mama, Merry și Sadie când venea vremea recoltelor. Samuel îl ajuta pe tata să aducă ramele grele, pline cu miere, urmând ca noi să le prelucrăm. Eu le țineam în picioare, în vreme ce mama trecea un cuțit lat prin faguri, tăind felii de ceară cu ușurința cunoscătorului care are antrenament. Fagurii plini de miere erau depuși într-un uriaș cilindru de metal, iar Merry și Sadie făceau cu rândul la manivelă, până când toată mierea era scoasă și gata de pus în borcane.

Am aruncat o privire spre casa noastră, închipuindu-mi-le pe surorile mele dând roată în jurul vetrei, în timp ce borcanele se opăreau în apă fierbinte, pentru ca mai apoi să fie scoase afară la uscat. Fetele se vâtau probabil și o rugau pe mama să le lase să iasă afară. Era o zi mult prea frumoasă pentru a fi petrecută deasupra unui foc fierbinte și a unor oale de fier. Deasupra s-a auzit țipătul unui șoim care se rotea leneș în lumina sfârșitului de august, aprobând tacit.

— Ellerie! a intervenit tata și m-a tras înapoi. Prima ramă poate fi cea mai problematică. Uneori albinele sigilează marginile cu rășină. S-ar putea să fie nevoie să o desprinzi.

— N-am să le supăr dacă fac asta?

Am aruncat o privire printre lamele ramelor. Zumzăitul omniprezent amuțise, dar încă vedeam ceva mișcare în partea de jos.

— Nu dacă o faci așa cum trebuie, m-a tachinat el, fără să-mi fie de prea mare ajutor.

I-am simțit zâmbetul în spatele plasei.

— Prima oară când tata m-a lăsat să scot ramele, am fost înțepat de șase ori. E un rit de trecere.

Cum crescusem într-o familie de apicultori, mi se întâmplase, bineînțeles, să fiu înțepată, dar nu era genul de experiență pe care mi-aș fi dorit să o repet. După prima mea înțepătură ținusem toată

casa trează și plânsesem întreaga noapte — nu din cauza mâinii umflate, ci a bieteii albine care murise din cauza ei.

Mi-am strecurat degetele pe sub plasa grea care îmi acoperea fața și mi-am șters broboanele de sudoare, gândindu-mă de unde să încep. În acea secțiune se aflau opt rame, fiecare dintre ele întinsă cu precizie. Am ales-o pe cea din mijloc și am scuturat-o ușor, verificându-i astfel marginile. Se mișca relativ ușor. Mi-am ținut respirația cât am desprins-o, atentă să nu o ating de celelalte atunci când o scot.

— Hai să vedem!

Tata s-a aplecat ca să cerceteze munca albinelor.

Dantelăria fagurelui acoperea rama. Unele dintre hexagoane erau pline cu miere, deși cele mai multe erau goale.

Tata a plescăit din limbă, gândindu-se.

— Încă nu! S-ar putea să avem o recoltă târzie anul acesta. A fost prea multă zăpadă iarna trecută. Pune-o la loc!

Cu cea mai mare grijă, am strecurat rama înapoi la locul ei și apoi am respirat ușurată.

— Și acum, următoarea!

— Le verificăm pe fiecare în parte?

A dat din cap.

— Dacă te obosești să afumi stupii, trebuie să te asiguri că îi cercetezi pe-ndelete! Nu doar mierea ne interesează. Noi suntem și îngrijitorii stupilor, protectorii acestor albine. Trebuie să ne asigurăm că sunt sănătoase și că au tot ce le trebuie.

Tata a lăsat jos afumătoarea și a ridicat stupul, aruncând o privire în camerele de jos. După ce a dat la o parte primul corp și a numărat ramele celui de-al doilea, a scos una afara și a îndepărtat cu delicatețe două albine care se agățaseră ameteite de faguri.

— Spune-mi ce vezi!

Am mijit ochii îndărătul plasei. Erau mai mulți faguri aurii ca o fereastră cu vitralii. În centrul fiecărei celule se afla o grăunță albă, nu mai mare decât un bob de orz.

— Astea sunt ouă, nu-i așa?

— Foarte bine! Ce ne spun ele?

M-am simțit imediat stânjenită, ca o școlăriță căreia îi tremură genunchii, o fetișcană de vârsta lui Sadie.

— Că regina depune ouă?

Tata a scos un sunet aprobator, încurajându-mă să continui.

— Așadar, dacă depune ouă este de bine, nu? Este un stup sănătos?

A încuviințat.

— Înseamnă că stupul are o regină.

Tata a arătat spre ouă. Mișcările lui, de obicei rapide și precise, erau acum îngreunate de mânușile groase.

— Ouăle de mărimea asta arată că a trecut pe aici o regină acum cel puțin trei zile. Atunci când verifici corpurile vei vrea să cauți întotdeauna ouă proaspete. Dacă un stup nu are ouă proaspete înseamnă că roiul este pe moarte.

Tata a aranjat rama la loc și a scos alta ca să îmi arate bobii albi și grăsuți, care deocamdată nu semănau deloc cu albinele care zumzăiau prin curtea noastră. Altă ramă conținea pupele, învelite în cupele de miere, crescând adâncite în visele lor.

— Acestea se vor elibera în doar câteva zile, a spus tata pe un ton mulțumit. Albine lucrătoare sau trântori. Stupul nostru prosperă, Ellerie. Hai să punem totul la loc și să le lăsăm să se trezească! Vom verifica mierea luna viitoare!

— Și vor fi toate bine?

Îmi detestam nota de îngrijorare din voce. Știam că vor fi bine. Tata nu pierduse niciodată o colonie de albine. Dar, văzând lucruri atât de aproape, făcându-le chiar cu mâinile mele, îmi aduceam

aminte cât de fragilă era existența acelor albine. Dacă uitai din greșeală să pui una dintre rame, albinele ar fi umplut spațiul cu atât de mult fagure, încât stupul ar fi fost distrus când ai fi încercat să-l eliberezi. Dacă nu prindeai bine capacul, albinele nu puteau să își regleze temperatura din interior și mureau, suprasolicitându-se în încercarea de a-și încălzi adăpostul.

— Vor fi în regulă. Te-ai descurcat bine astăzi.

M-am îmbujorat de bucurie. Îmi dorisem să îl impresionez, să îi arăt că sunt la fel de bună ca Samuel. El era cel care ar fi trebuit să fie acolo, cel care ar fi trebuit să poarte pălăria cu plasă, nu eu. Dar el se făcuse nevăzut după micul-dejun, iar chipul tatei se întunecase ca o furtună de vară deasupra crestelor.

Samuel se schimbase peste vară. O tinea cu prietenul lui cel mai bun, Winthrop Mullins, de îndată ce treburile erau gata, uneori lăsându-le chiar neterminate, ca să ni le împărțim noi, fetele. Se certa adesea cu tata, se contraziceau din cauza unor lucruri mici, până când amândoi ajungeau să se încrunte unul la altul, roșii la față. Mama zicea că probabil se strecura ca să se vadă cu vreo fată, deși nu îmi dădeam seama despre cine ar fi putut să fie vorba. Eu și fratele meu geamăn nu ne ascundeam nimic unul altuia, așa că mi se părea absurd să îmi închipui că acum începuse să aibă secrete.

De îndată ce capacul a fost fixat bine, m-am aplecat repede să ridic afumătoarea din metal înaintea tatei și m-am oferit să o duc în magazie. După ce ne-am îndepărtat suficient de stupo, tata și-a scos pălăria și apoi a pus în ea, ghemotoc, plasa și mânușile.

— Cred că vom avea o iarnă bună, a prezis el, legănându-și brațele înainte și-napoi.

Am zâmbit la auzul cântecului cu desăvârșire fals pe care începuse să-l fluiera printre dinți.

— Ce floare e cea de colo? m-a întrebat el, arătând spre bobocii roz care străjuiau poteca.

Mi-am scos pălăria, ca să-i cercetez mai bine.

— Răscoage! am exclamat mândră.

A plescăit nemulțumit.

— Numele ei adevărat?

Am încercat să îmi amintesc specia, însemnată cu scris mic într-una dintre cărțile de botanică ale tatei.

— *Epilobium angustifolium*? am încercat să ghicesc, bâlbâindu-mă în latinește.

Tata a zâmbit.

— Foarte bine!

— Poate... poate că aș putea să te ajut și la următoarea inspecție? am întrebat, dornică să profit de buna lui dispoziție.

A încuviințat cu o mișcare din cap, iar mie mi-a tresăltat inima. Tata nu era un om vorbăreț, asta doar dacă nu cumva îl puneai să-ți povestească despre albinele lui, pentru că atunci trăncănea ore întregi.

Îl invidiam pe Sam, care se născuse cu doar câteva minute înaintea mea – și era băiat. El pășea spre magazie în urma tatei, încrezător și sigur de locul pe care îl avea în lume.

Nu ca mine, închisă în casă, țepăună, așteptând următorul pas pe care trebuia să îl fac în viață. Soție. Mamă.

Așteptând.

Așteptând.

Așteptând.

Până azi.

În magazie, am ținut strâns pălăria câteva clipe în plus, cu degetele afundate în plasă. Mi-era teamă să îi dau drumul și să risipesc magia acelei după-amiezi. Am simțit însă o zbatere violentă în dreptul degetului mare de la mână. O albină rătăcită se încurcase în plasă. M-am luptat să descâlcesc cât mai delicat

straturile, încercând să o eliberez, în timp ce dădea furioasă din piciorușe.

— Nu înțepa, nu înțepa! i-am șoptit. Încerc doar să te ajut. Ești aproape liberă. . .

Acul mi s-a înfipt în deget, iar aerul a fost sfâșiat de un strigăt. Nu izvorâse din pieptul meu.

Tata s-a grăbit să iasă din magazie, în vreme ce afară începuseră să răsunе și mai multe țipete și strigăte. Nu era hărmălaia unui joc copilăresc devenit prea intens. Durerea nu era aceea care putea fi vindecată cu un sărut pe genunchi. Răsuna în toată valea — sunetul disperat al suferinței.

— Ellerie, du-te după mama ta! Mergem în oraș!

Tata era deja la jumătatea potecii care ducea spre Amity Falls.

S-a auzit un nou țipăt, ascuțit și pătrunzător, iar eu am simțit sudoarea rece alunecându-mi pe gât, în ciuda după-amiezii calde. Rămăsesem țintuită, iar picioarele nu mi se mișcau. Nu voiam să aflu care era cauza unui astfel de chin.

— Ellerie! m-a grăbit tata, simțind că nu sunt în spatele lui.

Am aruncat pălăria. Degetul mi se umfla. Trupul albinei s-a desprins din plasă și a căzut în țărână, deja mort.





## 2.



SAMUEL ERA DEJA ACOLO, PIERDUT ÎN MULȚIMEA CARE SE adunase în jurul verandei de la magazinul Mai Marelui Amos McCleary. Poziționată vizavi de clădirea din lemn a școlii, prăvălia mare se afla în inima orașelului Amity Falls. Era locul din care se împrăstiau veștile bune și în care cele rele primeau imediat alinare.

Mama și tata și-au croit drum prin mulțime, iar eu am apucat-o pe Sadie, ca să o împiedic să se țină după ei. Merry s-a așezat lângă mine. Înaltă și slăbuță, îmi ajungea aproape până la umeri. Am simțit-o încordându-se odată ce a dat cu ochii de ceea ce îi făcuse pe toți să se adune acolo.

Molly McCleary – nora lui Amos – era întinsă deasupra armăsarului mult îndrăgit al soțului ei, Samson. Era un animal uriaș, înalt de aproape nouăsprezece palme, însă acum părea mai mic, așa cum stătea întins în mijlocul drumului prăfuit, cabrându-se din cauza durerii. Molly era agățată de animal, bocetele ei înăbușindu-se în pătura vătuită de pe șa. Marginile materialului erau zdrențuite și aveau pete de un maro-închis.

Sânge.

Aerul era pângărit de aroma mușcătoare a cuprului.

— Merry, de nu o iei tu pe Sadie și pe ceilalți copii și vă duceți în curtea școlii? am zis, trecându-mi în zadar mâinile prin fața

ochilor surorii mele mai mici, ca să o împiedic să vadă scena care ni se desfășura înaintea.

Caravana pentru provizii plecase cu doar o zi înainte, cu Jebediah McCleary și Samson în frunte. Ceea ce se întâmplase de atunci nu avea de ce să ajungă la urechile unei fetițe de șapte ani, indiferent cât de mare își închipuia ea că este.

Sadie s-a ferit ca să nu o apuc, fluturându-și cozile blonde.

— Vreau să rămân! a protestat ea. Nu mai sunt un bebeluș!

— Nu a zis nimeni că ești. . .

Merry m-a întrerupt însă:

— Uite-le pe Pardon și Trinity!

Le-a arătat cu degetul pe prietenele lui Sadie. Și ele stăteau la marginea adunării, ridicate în vârful degetelor, ca să prindă ce puteau din ceea ce se petrecea.

— Ai auzit că Trinity a strâns cinci arșice săptămâna trecută? Dintr-o lovitură!

— Asta-i imposibil! a pufăit Sadie, privind-o pe prietena ei cu suspiciune.

Merry a ridicat din umeri.

— Ea așa a zis!

Sadie și-a vârât mâna în buzunar și a scos un pumn de mărunțișuri din metal.

— Eu le am pe ale mele. Să vedem dacă poate s-o dovedească.

Toată lumea știa că Sadie are întotdeauna la ea un set de arșice.

I-am zâmbit recunoscătoare lui Merry, în timp ce surioara mea mai mică le provoca pe celelalte fete la un joc de arșice. Curând erau departe, cu fustițele lor subțiri din tul revărsate pe treptele școlii. Merry s-a alăturat imediat jocului lor, ținându-le isonul, deși îi simțeam încă privirea îngrijorată ca pe o greutate care îmi apăsa pieptul.

— Nu o vei face! Nu! a țipat Molly la Mai Marele Matthias Dodson, atrăgându-mi din nou atenția spre ea.

Fierarul stătea în dreptul ei și al calului, cu un pistol în mână.

— Jeb nu ar fi de acord!

— Molly, uită-te la piciorul lui! Osul este zdrobit. Nu avem cum să îl vindecăm. Nu va mai merge niciodată.

— S-a întors până aici, nu-i așa? Nu poate fi atât de rău pe cât îți închipui tu.

Mi s-a tăiat respirația când am văzut piciorul din spate al calului. Era contorsionat într-o parte, într-un unghi imposibil. Matthias avea dreptate. Oasele nu aveau cum să se mai vindece. Samson trebuia eutanasiat. Era o crimă să îl lase să se chinuie în halul acela.

Matthias avea aproape treizeci de ani și era cel mai tânăr dintre cei trei Mai Mari ai orașului. Își freca neliniștit ceafa, dorindu-și în mod evident să intervină cineva.

— Nu știu... Nu știu cum de-a ajuns până aici, dar nu putem...

— Jeb nu mă va ierta niciodată! Nu! Nu puteți să o faceți!

Mâna lui Molly a alunecat pe pielea lucioasă a armăsarului. Când și-a ridicat-o, era umedă și roșie.

— Molly, nu e numai piciorul...

— Am zis „nu”!

Într-o clipă femeia era în picioare și îl împingea la o parte și, odată cu el, și pistolul.

Neliniștită, mulțimea a făcut un pas înapoi. Până atunci Molly acoperise cu trupul ei cele mai grave dintre rănilor animalului și acum rochia îi era udă de sânge. Coastele armăsarului fuseseră sfâșiate de gheare care lăseseră în urmă patru urme adânci, scoțând la iveală mușchii și osul. Samson s-a mișcat de durere, răsuflând greoi. În colțul gurii catifelate îi apăruse o spumă albă.

Mama a pășit în față, cu mâinile ridicate, ca să arate că nu voia să facă niciun rău. A vorbit încetșor, blând, în timp ce o mângâia pe femeie pe spate, în cercuri, așa cum ne alina și pe noi atunci când eram prea bolnavi ca să ne ridicăm din pat.

— Samson suferă, Molly!

Femeia a dat din cap cu tristețe.

— Știi că e greu, dar el are încredere în tine. Știe că vei fi curajoasă și vei face ceea ce este corect.

— Știu! s-a înecat ea. Dar Jeb...

— Jeb va înțelege.

Tremurând, Molly s-a aruncat în brațele mamei, pătându-i rochia.

— Va vrea să o facă el însuși. Trebuie să o facă el. Nu mă va ierta niciodată dacă...

Mama s-a întors, ochii ei albaștri cercetând mulțimea. I-a întâlnit pe ai mei pentru o secundă și apoi au trecut mai departe, căutându-l pe bărbatul care nu era de față.

— Atunci, unde este? A fost dus la doctorul Ambrose deja? Unde sunt ceilalți însoțitori?

Matthias și-a încordat maxilarul.

— Nu s-a mai întors nimeni altcineva. Bietul cal! A venit singur pe drum, cu ochii dați pe spate, până în fundul capului. Nu am mai văzut niciodată așa ceva... Dar Jeb nu era cu el.

Am aruncat o privire spre lizieră, de parcă m-aș fi așteptat ca restul grupului plecat după provizii să își facă apariția din clipă în clipă, fugind din calea a ceea ce rănise atât de grav armăsarul căzut. Pini se ridicau însă împrejur înalți, de neclintit, ca niște santinele atente la tot.

Molly s-a prăvălit l-a pământ, tremurând din toate încheieturile. A apucat pătura de la șa și și-a dus-o la gură, ca să își înăbușe țipetele. Hohotele izburneau din adâncul ei, ascuțite ca niște ghimpi, sfâșiind totul până ieșeau afară.

— Nu ar fi lăsat niciodată calul în urmă. Nici dacă...

Hohotele i-au înecat cuvintele.

Mama a îngenucheat lângă ea și a început să îi vorbească la ureche încetisor, șoapte blânde pe care nu le puteam auzi. În cele

din urmă a ajutat-o pe biata femeie să se ridice și, împreună, au urcat încet treptele prăvăliei. Înainte să treacă pragul și să se facă nevăzută înăuntru, mama s-a întors și a dat ferm din cap spre Matthias.

— Fă-o!

Totul s-a terminat până am apucat noi să ne ferim ochii.

Peste trupul calului au aruncat o prelată, ca să nu fim nevoiți să-l privim pe bietul animal.

Eu însă nu am putut să îmi desprind ochii de la cele patru linii roșii care înfloriseră în lungul prelatei, nici după ce Samuel s-a strecurat lângă mine, de parcă ar fi fost jumătatea unei coperte de carte. Deși era clar că nu suntem gemeni identici, cu părul nostru auriu și ochii blânzi, de un albastru-cenușiu, nu încăpea îndoială că suntem înrudiți.

— Ce s-a întâmplat cu cei care au mers după provizii? am șoptit, simțind junghiuri în stomac.

Dacă în pădure dădea târcoale ceva care putea pune la pământ un armăsar de talia lui Samson, mi-era teamă să mă gândesc ce ar fi putut să-i facă unui om.

Samuel și-a aranjat borul pălăriei de paie, cu privirea îndreptată spre pădure.

— Nu știu.

— Bărbații... Crezi că...

— Nu știu, Ellerie! a repetat el ferm.

— Pe unde ai umblat în dimineața asta?

— Am fost... Noi eram pe lângă mal când am auzit țipete.

Până am ajuns aici, Samson era deja...

A arătat spre prelată.

— Cu gaura aia și piciorul zdrobit... Dar, așa cum a zis și Matthias, nu au mai fost și alții... Doar el.

— Care „noi”?

Samuel și-a dezlipit ochii de la pădure.

— Ăăă?

— Ai zis „noi eram”. Care „noi”?

O femeie scundă, de vârstă mijlocie, și-a croit drum prin mulțime până în față, vorbind înainte ca Samuel să apuce să îmi răspundă.

— A fost în mod clar vorba despre un soi de atac! și-a dat cu presupusul Prudence Latheton, nevasta tâmplarului. Lupi, cel mai probabil.

— Nu am văzut niciodată un lup cu gheare atât de mari, a zis Clemency Briard, trecându-și degetele pe deasupra urmelor din care sângele se scurgea pe prelată.

Chiar dacă pastorul își crăcănase degetele cât putea de larg, rănila erau încă și mai mari de atât.

— Trebuie să fi fost un urs.

— Dar urletul...

Prudence și-a lăsat fraza neterminată. Și-a rotit ochii albaștri, deschiși la culoare, în jurul mulțimii, căutând susținere.

— L-ați auzit cu toții, nu-i așa? Noaptea? E... pur și simplu îngrozitor. Și atât de aproape de oraș!

Știam la ce se referă. În ultimele trei nopți mă trezisem din cauza urletelor teribil de ascuțite ale lupilor care bântuiau în întuneric. Îți înghețau sângele în vene. Chiar dacă știam că sunt în siguranță în casa noastră, mă lipeam de spatele lui Merry, strângând-o mai aproape, fără să mă pot încălzi.

— Chiar săptămâna trecută am văzut un urs grizzly pe lângă lizieră, a confirmat Cyrus Danforth. Cel mai mare din câți am văzut până acum, a zis el și și-a fluturat mâinile în dreptul umerilor, estimându-i înălțimea. Și asta în patru labe. Dădea târcoale prin preajma afumătoarei lui Abel. Nu m-am gândit că... Nu la asemenea grozăvie...

— Unde sunt ceilalți Mai Mari? a întrebat tata, căutându-l din priviri pe Matthias. Ar trebui să formăm o echipă de căutare!

Fierarul și-a scărpinat barba neagră și lucioasă precum coada unui castor.

— Nu l-am văzut pe Leland Schäfer. Cora mi-a spus că a ieșit cu turma pe culmea de apus în dimineața asta. Nu avea cum să audă gălăgia de acolo.

— Și Amos?

Ne-am îndreptat cu toții stânjeniți privirea spre prăvălie. Puteam auzi din stradă bocetele bătrânului.

— El și Martha sunt probabil alături de Molly acum, a tras concluzia Matthias. Și, pastorule Briard, poate că ar aprecia câteva cuvinte de alinare din partea ta?

Buzele lui Clemency s-au curbat a mâhnire. Era clar că și-ar fi dorit să rămână acolo și să urmărească drama în desfășurare. Cu un oftat, s-a ridicat de jos și s-a întins cât îi permitea trupul lui îndesat, după care a dat din cap binevoitor.

— Presupun că ai dreptate, Matthias! Rugați-vă pentru familia McCleary! Bindecuvântări! În timp ce se îndrepta spre magazin, cu pași hotărâți acum, a repetat: Fiți binecuvântați!

— Vom organiza noi totul, a spus tata, întorcându-se la chestiunea mai presantă. Dacă a avut loc un atac din partea unui urs sau a oricărui alt animal, convoiul pentru provizii este posibil să se fi împrăștiat. Se poate ca unii oameni să fie răniți sau să se fi rătăcit.

— Pe naiba vom organiza!

Cyrus și-a scuipat tutunul, evitând la mustață tivul rochiei lui Prudence. Femeia a sărit înapoi, cu nasul încrețit de dezgust.

— Blegul ăla de cal l-a aruncat probabil pe Jeb din șa și apoi a dat nas în nas cu un urs înainte să ajungă acasă.

Tata a clătinat din cap. Eram vecini cu ferma Danford. Familiile noastre aveau în spate ani întregi de neînțelegeri, pe care nu le uitaseră niciodată cu adevărat. Tata și Cyrus puteau să

își pună măștile de cetățeni civilizați atunci când era nevoie, dar animozitățile clocoteau întotdeauna dincolo de suprafață.

— Le suntem datori celor din convoiul pentru provizii să-i căutăm cel puțin în pădurile din împrejurime.

— Uită-te la armăsar! E sfâșiat în bucăți. Vrei să ți se întâmple și ție același lucru, Downing? Vrei ca soția și fetele tale să îți vadă calul fără călăreț?

Tata a mijit ochii.

— Bineînțeles că nu, dar dacă există o urmă de speranță ca toți ceilalți să fie în viață. . .

Soțul lui Prudence, Edmund Latheton, și-a întins mâna spre tata. Bărbatul era chiar mai scund decât nevasta lui și își tundeă pătrat barba roșcată, bine întreținută.

— Gideon, poate că ar trebui să așteptăm! Cursa se va termina într-o săptămână sau așa ceva. . .

— Dacă ai fi tu în locul lor, ai vrea să așteptăm o săptămână?

Edmund a înghițit în sec, mărul lui Adam tremurându-i ca o barcă pe valuri.

— Eu. . . nu, dar. . . am văzut și noi lucruri. Nu urși grizzly, a clarificat el repede, cum nevasta lui începuse să protesteze. Sau poate că a fost urs. . . Nu știu. Era mare, cu ochi argintii. . .

— Ochi argintii, strălucitori, a adăugat Prudence.

— Ochi argintii, strălucitori, a confirmat el. Și era rapid. Mai rapid decât orice urs din câți am văzut. Omul și-a deschis gura o dată, de două ori, în mod clar nesigur cum să își termine povestea: Da, dacă aș fi fost eu în pădure, aș fi vrut să mă găsească cineva. . . dar, după ce am văzut acea. . . chestie. . . Nu vreau să fiu eu cel care merge după ei.

— Ochi argintii, strălucitori, a repetat Cyrus, fluturându-și mâinile teatral. Pari la fel de sărit ca tac-tu, Latheton.

Tata a ridicat din sprâncene.

— Asta înseamnă că te oferi voluntar, Danforth?



Cyrus și-a trecut o batistă asudată pe deasupra frunții.

— Nicidecum! N-am de gând să-mi pierd viața de dragul lui Jebediah McCleary. Nu îmi pasă că este fiul unui Mai Mare. Știe ce riscuri își asumă de fiecare dată când traversează trecătoarea. Și tot la fel de bine o știu și ceilalți nebuni care s-au dus cu el.

— Tu nu profiți de pe seama acestor drumuri? a întrebat tata pe un ton sceptic.

— Eu sunt un om independent! a declarat Cyrus, umflându-și pieptul cu cât mai multă aroganță, fără îndoială pentru a compensa acei centimetri în plus pe care tata îi avea în înălțime.

— Un om independent care în dimineața aceasta și-a pus zahăr în cafea, a mormăit Samuel, nările fremătându-i a derâdere.

Ascultam cu atâta atenție sfada, încât, inițial, comentariul fratelui meu mi-a trecut pe la ureche fără să-i iau seama. Dar, ca o ceață, mi s-a prins de gânduri, cerând să fie luat în seamă.

M-am aplecat spre Samuel și i-am șoptit:

— De unde știi tu cum își bea Cyrus Danforth cafeaua?

— Poftim? m-a întrebat el, neclintit.

Ochii îi erau ațintiți asupra tatei, cu bruscă intensitate, de parcă nu ar fi îndrăznit să își ferească privirea.

— Tocmai ce ziceai că își bea cafeaua cu zahăr dimineața, am insistat. Ce ai căutat la familia Danforth?

— Nu... am căutat nimic.

Samuel nu știa deloc să mintă. I se înroșea întotdeauna vârful urechilor și se bâlbâia.

Mișcarea de la marginea adunării mi-a atras atenția și, când mi-am întors privirea într-acolo, am văzut-o pe Rebecca Danforth alăturându-se mulțimii. Prietena mea cea mai bună și-a fluturat ușor degetele, iar eu, la rândul meu, i-am făcut același semn în mod automat, înainte să bag de seamă că Samuel îi răspunsese și el.

Fusese atent doar la Rebecca. Când și-a întors ochii spre mine, zâmbetul i-a pălit, iar obrajii i-au căpătat o nuanță pală de trandafiriu.

— Ai fost să o vezi pe Rebecca în dimineața asta? am șuierat, rostind cuvintele mai încet decât o șoptă.

Mi-am dat brusc seama despre ce era vorba.

— Ea este motivul pentru care te-ai furișat întreaga vară? Rebecca Danforth?

— Nu! Las-o baltă, Ellerie!

— Îi faci curte?

— Am zis să o lași baltă!

— Dar...

— Destul! a mârâit.

Liniile groase ale sprâncenelor i se încrețiseră încruntate, iar chipul i se întunecase.

Tulburată, i-am aruncat o privire pe furiș Rebeccăi. Atunci când mama bănuise că Sam ar umbla după o fată, nu-mi trecuse prin minte că ar fi putut să fie vorba despre ea. Pur și simplu nu părea cu putință. Adevărul era că noi două nici nu ar fi trebuit să ne împrietenim. Neînțelegerile dintre familiile noastre se întindeau cu mai multe generații în urmă, chiar de dinainte ca străbunicul ei să îl fi ucis pe al meu. Însă noi, cei din familiile Danforth și Downing, eram mereu puși în aceeași bancă la școală, iar vecinătatea poate da naștere adesea unora dintre cele mai trainice relații. Crescuserăm împărțindu-ne pachetelele cu mâncare la școală, împletindu-ne una alteia ghirlande de trifoi și împărțându-ne întâmplări și povești pe câmpul cu flori care despărțea casa ei de a mea. Chiar dacă nu mai eram fetițe, împărțeam încă totul – cărți, rețete, chiar și cele câteva bijuterii pe care le aveam. Nu ar fi putut să-mi ascundă un astfel de secret.

Iar Samuel...

El era geamănul meu. Ar fi trebuit să simt ce se întâmplă; ar fi trebuit să știu.

Acum însă, că îmi treceam privirea de la unul la altul, îmi dădeam seama că nu știusem. Legătura pe care o aveam cu fiecare dintre ei nu era pe cât de puternică îmi imaginasem eu. Nu bănuisem absolut nimic. Mi s-au aprins obrazii, iar stomacul mi s-a făcut ghem, gândindu-mă cât de mult trebuie să îi fi amuzat.

Când începuse totul? Cu doar o săptămână în urmă, Rebecca rămăsese la noi peste noapte. Ne culcaserăm în fân și vorbiserăm despre băieții din oraș, chicotind până când luna apusese în spatele munților. Trebuie să i se fi părut o mare glumă – faptul că nu scăpase nimic despre ceea ce se întâmpla cu adevărat. Probabil gândea că sunt cea mai mare prostovună, pentru că nu îi ghicisem secretul.

— Merg în pădure! a declarat tata cu destulă fermitate, încât să mă tragă înapoi în prezent. Jeb nu și-ar fi scăpat niciodată din ochi calul – trebuie să presupunem că ceva teribil, absolut teribil, s-a întâmplat în timpul călătoriei. . . Nu pot să vă oblig pe niciunul dintre voi să veniți cu mine, dar pot să vă rog. Așa este corect, indiferent de ce s-ar putea afla în acea pădure.

— E o nebunie! s-a răstit Cyrus. Iar eu nu sunt nebun. Nu voi lua parte la nimic din toate astea. Apoi a scuipat ultimele rămășițe de tutun, mârâind: Cineva să îngroape calul ăsta înainte să se împută!

Cyrus a plecat bombănind. Rebecca a strâns din buze.

Ochii cenușii ai tatei au cercetat mulțimea, oprindu-se asupra fiecărui om în parte. Aștepta, în mod clar, să mai apară și alți voluntari.

— Judd Abrams?

Fermierul înalt și-a trecut stingherit mâinile prin părul argintiu.

— Știi că aș veni, dar am o mulțime de juncane care trebuie să fete astăzi. Nu pot să le las.

Tata și-a umezit buzele.

— Calvin Buhrman?

Violet și-a apucat soțul de braț, rugându-l pe mutește să rămână. După o clipă de ezitare, cârciumarul și-a scuturat buclele dese.

— Matthias Dodson? Vei veni cu mine?

M-a durut privirea tatălui meu, în care se citeau toate speranțele lui spulberate. Bătrânul și-a fluturat mâna, refuzându-i rugămintea:

— Știi că nu pot părăsi orașul, mai ales că Amos e în halul în care este.

Cei trei Mai Mari erau legați de Falls așa cum niciun altul dintre ceilalți cetățeni nu era. Ei erau cei care păstrau legea și tradițiile, cei care împărțeau dreptatea și asigurau ordinea. Poate că pastorul Briard era cel care hrănea spiritual orașul, dar Bătrânii erau cei care îi protejau capul și inima.

— Merg eu cu tine, tată.

Am auzit cuvintele înainte să îmi dau seama că eu însămi le rostisem.

În mulțime s-a iscat un soi de fojgăială, însă mie nu îmi păsa. Îi fusesem alături tatei și îl ajutasem în acea dimineață, iar acum voiam să îl ajut din nou.

Aveam să îi arăt că sunt la fel de capabilă ca Sam.

Mai mult chiar.

Pentru că eu fusesem acolo. Și acum eram aici.

Putea să se bazeze pe mine la nevoie.

Obrajii mi s-au aprins când tata a clătinat din cap.

— Aș putea fi de ajutor. Chiar și numai să. . .

M-am străduit să găsesc ceva care să îi ridice apăsarea înfrângerii de pe umeri.

— Tufișurile prin care a trecut Samson! Cu siguranță sunt pline de sânge. Vor trebui arse, pentru că altfel vor atrage tot felul de animale. Măcar asta lasă-mă să fac!

— Am nevoie de tine acasă, Ellerie, ca să ai grijă de surorile tale.

— Mama ți-ar pune pielea în băț dacă ar ști că vrei să intri în pădure singur. Și cum rămâne cu Legile? am insistat, chiar dacă tata îmi întorsese spatele. Nu poți să pleci singur!

Matthias și-a căscat gura, fără îndoială gata să ofere un soi de dezlegare, pe care, la o adică, nu putea să o dea fără ceilalți doi Mai Mari, însă Sam i-a luat-o înainte:

— Are dreptate, tată!

Rebecca s-a apropiat de el, gata să-i apuce mâna.

— Nu poți merge singur!

— Până acum nu te-am auzit oferindu-te să mergi. Nu te-am auzit să vrei să faci mai nimic toată vara! i-a aruncat tata.

— Eu...

Orice cuvinte ar fi avut Sam de gând să rostească i-au murit pe buze, pentru că ochii tatei se opriseră asupra mâinilor lui și ale Rebeccăi, aproape împreunate, înțelegând desigur totul.

— Văd că, la întoarcere, o să avem multe de discutat.

Samuel a dat la o parte mâna Rebeccăi și a alergat după tata.

— Vin cu tine!

— Sam!

Vocea Rebeccăi era blândă, rugătoare, însă fratele meu nu s-a oprit din drum. A trecut ca o furtună pe lângă mine și am fost nevoită să mă feresc din calea lui ca să nu mă răstoarne.

Tata și-a mușcat buzele.

— Bine! Pregătește o desagă, dar repede!